

היצאנית (מריאנג'לה מדאטו) מתכוננת לקבל את פני המושטרה רצון לנקמה אישית

המורה (מישד דיסמואה) ניתקת היסטריה בפקקתנועה גיבור בכביש — פחדו בפעולה

מסתירה מאחרי רעיונות שהיא עצמה מלגלת להם, את רצונה לנקום בחברה את נקמתה האישית.
לא להשאיר סימנים. אבל אם עדת מיואשים זו מעוררת בכל זאת אהדה, בי אחווה המאחדת אותה, הרי כוחות החוק והסדר הם חסרי-תקנה, שירות-ביון אחד שמח לאידו של השני, השר מתיר פעולות דראסטיות לניקוי השטח אבל שומר לעצמו את הזכות להוקיע אותם אם יתעורר צורך בכך, ומפקח-מיטרה מבדיל בין חלקת חשוד, שהיא חלק מתוך כלל מר-כיבי חקירה חוקית, לבין קשירת אשכינו בחבל, שהיא עינוי.

שאברול לא חס על איש. מוסיקה מהפכית בית ורעמי תופים מקבלים מימד גרוטסקי כשהם מלווים את מעשי הקבוצה, שמצטיינת בנכונות יותר מאשר באמונה; עריכה שטנית מובילה את העלילה קדימה, בקצב רצחני של סרט מתח ופעולה; תמונות מרהיבות-עין של הצלם ז'אן ראבי-יה, משולבות בקטגוריות אנושיות בדמות השר נמוך-הקומה הדוהר במורד המדרגות הענקיות (בין השאר, יש כאן רמז לשערי רוריה שליוותה את ראשי-הממשלה הדיומ.

עולם אמיץ וחדש, ומובן שבכך אין כל חידוש. סרטים מהפכניים כאלה שורצים היום במאות, ונקודת-המוצא המיליטאנטית שלהם, המשכנעת את המשוכנעים מראש — ומעצבת בחדר-הדיווח את כל מי שרוצה להשתכנע — הפכה כבר שיגרה. אלא שנאדה הוא סרט שלא יגרם למחיר פכנים כל נחת. מסקנתו הסופית ברורה ושקופה לגמרי: פעולות אנארכיסטיות לא זו בלבד שאינן מוזיקות למימסד, אלא להיפך, מהוות חלק בלתי-נפרד ממנו ומשרתות את האינטרסים שלו. אשר למהפכה נים, הם אינם אלא בובות, הרוקדות שלא-מדעת ולא-מרצון, באותה הצגה שהן מת-ימרות להחריב.

בישיבה מזרחית. ואם לא די בכך, מזל שאברול טיפות של רעל על כל הדמויות ועל הרעיונות הנשגבים שלהם. מנהיג הקבוצה (פאביו ססט) מוצג לראשונה בפני הקהל כשהוא יושב ישיבה מזרחית, מדבר בטלפון, ומחטט בציפורני רגליו. שמו בסרט בונאבנטורה (הרפתקאה טובה) דיאז, ודי בכך כדי להצביע על יחסו של שאברול למעשיו. לעומת זאת, התמונה הראשונה של שרי-הפנים, הממונה

מנהיג הקבוצה ובן-האצוזה מנסים לברוח מהמושטרה דימיון מפליא למציאות

ז'אק שיראק, לפני כמה שנים, כאשר הפך טירה אתר היסטורי הזכאי לשיפוצים מקופת המדינה, ואחר-כך רכש את הטירה בזיל-הזול).

תמונתו של פומפידו מקשטת בכוונה כל קיר רישמי, כדי להזכיר שעינו של האח הגדול פקוחה תמיד (הסרט צולם לפני מותו של פומפידו). זנוף פיוטי נפלא של שדה-דגן מזהיב, הופך תמונת-החרדה, כאשר הוא נחצה במהירות על-ידי אחד מההפכנים שרץ להזהיר את חבריו מפני המישטרה, ואילו מן הצד השני, פושטים השוטרים, הנראים מרחוק כחיפושיות מור-רות-אימה, אל תוך הים הצהוב.

סרט מבריק שיוציא מן הכלים את המהפכנים, המוצגים ככלים ריקים מתוכן וחס-

על לכידת המהפכנים, מראה אותו ואת אשתו כשהם ישובים בטירתם המפוארת וצופים בטלוויזיה, והמראה קפוא ודומם כל-כך, כאילו היו בני-הזוג בובות במוזיאוני-שעווה, או מומיות שנתורת מתקופת הרוקוקו יחד עם הכיסאות המוזהבים ועם הריהוט העתיק.

הסרקאז נמשך לכל אורך הדרך. המהפכנים הם קבוצה של ממורמרים שהחבריה לא הצליחה למצוא פיתרון לבעיותיהם. פרט לצעיר השתיין, יש בה מלצר (דידיה קמינקא) שאשתו מטורפת, מורה (מישל דישוסואה) המפליג בסיסמות, אבל נתקף היסטריה ושולף סכין בפקקת-נועה, וברכיו מתרככות כשמדובר בפעולת-טיורר אמיתית, ויצאנית (מריאנג'לה מדאטו) הי-

ריתוחלת, את המימסד המושם לצחוק, את המשכילים העקרים, המיטיבים לדבר וממעטים לעשות. זוהי התנוצלות של משה כול כזה אשר, כדוגמת המורה בסרט, אינו מאמין די הצורך בכוח שבמעשים קיצוניים, ועשה סרט כדי לתרץ את עמידתו מן הצד. וזה גם מסביר מדוע הניצול היחידי מן הטבח, הוא דווקא האינטלקטואל האימפוטנטי, הוא נותר בחיים, כדי שיהיה מי שיספר לעולם מה קרה ויסביר, כדבריו, ש"טירור ממשלתי וטירור קומוניסטי הם, בסופו של דבר, שתי מלתעות של אותו כריש".

תדרוך

תל-אביב

*** תמונות מחיי-נישואין (צפון, שוודיה) — ניתוח עמוק ומכאיב של חיי זוג מודרני, בבימויו המופלא של אינגמר ברגמן, עם מישחק מעולה של ליב אולמן וארלנד יוספסון.

ירושלים

*** ציינה-טאון (רוג, ארצות-הברית) — שערורייה במיפעל-המים של לוס-אנג'לס בשנות השלושים, משמשת אמתלה ביד רומן פולנסקי לתיאור השחיתות והעיוות הנפשי של דמויות אקטואריות לגמרי. ג'ק ניקולסון ופיי דאנאווי בתפקידים הראשיים.

דאסטין הופמן — בפה פתוח

יחסיו עם החברה סביבו. כלומר, סיפור-עוזר מומלצת, לפני הצפייה בסרט.

מה שבכל זאת יש כאן, זוהי תופעה מזהירה של דאסטין הופמן כדאסטין הופמן שמשחק את לני ברוס; ואלרי פריין, מקסימה בגדים ובלעדיתם; כמה מערכונים שנונים ו-חריפים של ברוס (אם כי לאודיוקא החריפים או השנונים ביותר שלו); עריכה דרמטית מתוחכמת ושוב, צילום שחור-לבן שהוא יצירת אמנות בפני עצמה.

ניבול-פה

בשרות הצבור

לני (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — העובדה שלני ברוס היה בדרך חריף ונועז, שרשם לזכותו מהפכה במחיקת נורמות מוסריות מוזיפות שהיו מקובלות בצורות-הדיבור האמריקאיות עד לפני זמן קצר, היא כבר עובדה היסטורית. האם היה לני, שנפטר לפני תשע שנים ממנת-הרואן מופרזת, אחרי שנרדף במשך שנים על-ידי המישטרה ששם שהעניז לנבל פיו כדי לשכנע את שומעיו; קדוש מעונה; מאזוכיסט חסר-תקנה, כפי שמעידות שנות חייו האחרונות, כאשר הופעותיו הסתכמו בתיוג צרותיו ובעיותיו לפני הקהל שבא לצפות בו, או נביא גאולה — השאלה הזאת לא-כל-כך ברורה.

וסרט זה של בוב (קברט) פוסה, לא עוזר במאומה למצוא את התשובה. פוסה, שרצה ליצור אווירה ריאליסטית ככל האפשר, משתמש בצילום שחור-לבן (מעולה, של ברוס סורטיס), בונה את הסרט כסידרה של ראינויות עם אנשים חיים (משוחקים על-ידי שחקנים מיקצועיים) המספרים על לני המת, ונוטה להתייחס אליו בהערצה עיוורת, מבלי להתמודד עם הבעיות היות-סבוכות שמרכיבות את אישיותו. משום כך, אי-אפשר להבין מה בדיוק דחף אותו להיות מורד קיצוני וחריף כל-כך, הזדקקות לסמים אינה מוסברת די הצורך, והסרט נראה כפרקים נבחרים מחייו, שאינם נותנים תמונה שלמה על התפתחותו האישית, על הידרדרות נישואיו לחשפנית לסבית שעוזבת אותו, או על

